

Bogatul și săracul

Vasile Alecsandri

Frunzuliță de dudău,
La umbră, la făgădău
Beau săracul și bogatul.
Beau stăpânul și argatul.
Iar bogatul se mândrea
Și-n glas mare poruncea:
„Măi crâșmar,
Măi făgădar!
Adă-mi mie vin de-un ban
Ca să beau cu ist sărman.”
Iar săracul că râdea
Și din gură poruncea:
„Măi crâșmar,
Măi făgădar!
Adă-mi mie vin de-un zlot
Să-l beau cu bogatul tot!

„Măi sărace, săracilă,
De ce vrei să-mi faci în silă?
Nu-ți pune punga cu mine,
Că n-ai cămașă pe tine,
Nici nu ai turme de oi,
Nici coșar cu păpușoi,
Nici car mare-n patru boi
Ca să poți cinsti cu noi.”
„Mai bogate, bogățele!
Dacă ai averi de-acele,
Nu-mi scoate ochii cu ele.
Că averile de frunte
Sunt ca un izvor de munte,
Astăzi curge și îneacă
Și mâini scade s-apoi seacă!
De ai turme mari de oi,
Ai și turme de nevoi,
Că pe unde-s turme blânzi
Sunt și lupi mereu flămânzi.”
„Măi sărace, săracilă!
Face mi-aș de tine milă
De n-ai fi tu om pizmaș
Și la inimă vrăjmaș.”
„Măi bogate, bogățele!
Nu fi dușman gurii mele,
Că nu-ți vreau nici rău, nici bine,

N-am ce împărți cu tine.
Tu ai care cu opt boi,
Ai coșar cu păpușoi,
Eu, un cal bun de nevoi!
Tu ai bani de vânturat,
Galbeni mulți de semănat,
Eu am numai un topor
Care mi-e bun frățior,
Dar ce-aduni tu într-o vară,
Eu adun numai într-o seară,
Că toporul mi-i vrăjit,
Cu tăișul oțelit,
Și când el se întoarce-n vânt,
Cad bogații la pământ.
Măi crâșmar,
Măi făgădar!
Adă-o vadră de Cotnari
Și de plată n-ai habar,
Că săracul când cinstește
Varsă sânge și plătește!"